

Creació poètica

per Francesc Riera

EL CASTELL

¿Però com puc llegir el teu nom
sobre aquest pergami que l'oratge
despert de mitjanit acabussa?
Sols uns ulls oberts dins la foscor,
un dir caminant cap al futur
que de sobte cau sense més passes.
El castell derruït, talment nu
als vuit vents que arriben de la mar,
ara amagatall d'espectres cecs
que temptegen parets de la nit
i intenten ressuscitar aquells cossos
que els trets de la mort van estimbar
damunt d'una làpida d'oblit.

L'EPÍLEG

Vaig palpar les petges del temps
i irremeiablement una horabaixa
va sonar l'última trompeta:
la més trista, que sempre duu l'adéu.
Plovia al caire de la nit
i l'espasa només d'un rumb
desfeia la rosa dels vents:
la del sempre inevitable retorn.

Des de l'espadat de l'enyor
sovint confonc el somni i el record
i de la història, en faig llegenda.
Mes queda una corda sencera:
un llaç culminant que relliga
el cel d'una doble rialla
enmig d'aquest vell braç de mar,
i abaixa els mocadors de tots els llavis
abans del crit de cap adéu.

JAUME OLIVER I FERRÀ

Recorres els records per arribar
a la darrera estança de la casa
i et trobes novament davant la porta
d'aquell altre univers que un espera.
Nosaltres no sabem si són mirall
totes les nits que cerquen la bellesa,
nosaltres no sabem si d'aquell pany
tindrà ell més d'una clau a la butxaca.
I penses: "només per pensar en ella
de bat a bat les portes són obertes.
Però jo m'he aturat moltes vegades
no més vençut que quan acab el dia,
que quan acab la feina a l'institut,
que quan acab el dinar, la gimnàstica,
qué sé jo!, i de tantes altres coses.
M'he trobat com plorant sense plorar
(mai no plor, de plorar, ploren els altres)
amb la mà tremolosa sobre el pany,
la volta quasi a mig fer com un cor,
com un cor que palpita de tornada.
I de sobte el dubte de cada dia,
el sentir lleument un despertador,
un so que t'arrossega lluny del somni
(encara fosca defora als carrers
a aquell instant de treball i fatiga)".
I la pares..., pareixes un captaire
assegut a l'escala de l'església;
perceps la teva respiració
que en lentitud descansas en silenci,
i ja no entra l'aire i quasi no ets.
Silenci. Més silenci... I fins quan?
Fins que el despertador sona a la cambra.
Però el pany és aquí, a la mà,
i quasi ja no t'importa girar-lo.
I així, com si fossis Fortuna adversa
entreobris i veus tota la llum
d'allà, de l'altre món que un espera,
per la ranura que de cop esclata.
I quedes bocabadat, al llindar.
És possible creuar aquesta línia
deixant enrera tota experiència?
I penses que sí, i dubtes si no...
A la fi torna la mà cap a tu,
la porta roman de nou tancada.
Qui sap si en el demà...,
si en el demà que un espera.

FRANCESC RIERA